

- 3) Artikel 43 EF og 56 EF ikke er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter enhver lempelse, som gives et hjemmehørende selskab, der har modtaget udbytte af udenlandsk oprindelse, for skat, der er betalt i udlandet, reducerer den selskabskat, i hvilken det kan modregne forskudsvist betalt selskabskat.

Artikel 43 EF er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter et hjemmehørende selskab kan overføre forskudsvist betalt selskabskat, som ikke kan modregnes i den selskabskat, som dette selskab skal betale for det pågældende regnskabsår eller forudgående eller efterfølgende regnskabsår, til hjemmehørende datterselskaber, med henblik på at disse datterselskaber kan modregne den i den selskabskat, de skal betale, hvorimod et hjemmehørende selskab ikke kan overføre sådan skat til ikke-hjemmehørende datterselskaber, som er skattepligtige i denne medlemsstat af det overskud, de har opnået dér.

- 4) Artikel 43 EF og 56 EF er til hinder for en lovgivning i en medlemsstat, hvorefter hjemmehørende selskaber, som til deres aktionærer udlodder udbytte, der hidrører fra udbytte af indenlandsk oprindelse, som de har modtaget, fritages for forskudsbetaling af selskabskat, mens hjemmehørende selskaber, som til deres aktionærer udlodder udbytte, der hidrører fra udbytte af udenlandsk oprindelse, som de har modtaget, har mulighed for at vælge en ordning, hvorefter de kan få den selskabskat, de har betalt forskudsvis, tilbagebetalt, men herved dels forpligter disse selskaber til at betale denne forskudsskat og efterfølgende kræve denne tilbagebetalt, dels ikke giver deres aktionærer ret til en skattegodtgørelse, mens de ville have fået en sådan ved en udlodning foretaget af et hjemmehørende selskab på grundlag af udbytte af indenlandsk oprindelse.

- 5) Artikel 57, stk. 1, EF skal fortolkes således, at når en medlemsstat før den 31. december 1993 har vedtaget en lovgivning, der indeholder restriktioner for de frie kapitalbevægelser til eller fra tredjelande, der er forbudt ved artikel 56 EF, og efter denne dato vedtager foranstaltninger, der, selv om de også udgør en restriktion for disse bevægelser, i det væsentlige er identiske med den tidligere lovgivning eller alene lemper eller fjerner en hindring i den tidligere lovgivning for udøvelsen af rettigheder og friheder efter fællesskabsretten, er artikel 56 EF ikke til hinder for sidstnævnte foranstaltningers anvendelse i relation til tredjelande, når de anvendes på kapitalbevægelser, som vedrører direkte investeringer, herunder investering i fast ejendom, etablering, levering af finansielle tjenesteydelser eller værdipapirers adgang til kapitalmarkeder. Herved kan erhvervelse af kapitalandele, der ikke sker med henblik på etablering eller opretholdelse af varige og direkte økonomiske forbindelser mellem aktionæren og dette selskab, og som ikke giver aktionæren mulighed for faktisk deltagelse i selskabets drift eller i kontrollen hermed, ikke anses for direkte investeringer.

- 6) Når der ingen fællesskabsretlige bestemmelser findes på området, tilkommer det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at udpege de kompetente retter og fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som fællesskabsrettens direkte virkning medfører for borgerne, herunder kvalifikationen af de krav, der fremsættes af de skadelidte ved de nationale retsinstanter. Disse retsinstanter er imidlertid forpligtet til at sikre, at borgerne har en effektiv søgsmålsadgang, således at de kan opnå tilbagebetaling af den skat, der er opkrævet med urette, og af beløb, der er betalt til den pågældende medlemsstat eller indeholdt af denne i direkte forbindelse med denne skat. Hvad angår andre tab, som en person har lidt som følge af en tilsidesættelse af fælles-

skabsretten, der kan tilregnes en medlemsstat, er medlemsstaten, under de betingelser, der fremgår af præmis 51 i dom af 5. marts 1996, *Brasserie du Pêcheur og Factortame-dommen* (forenede sager C-46/93 og C-48/99), forpligtet til at erstatte det tab, der er forvoldt borgere, uden at dette udelukker, at staten i henhold til national ret kan ifalde ansvar efter mindre restriktive betingelser.

(¹) EUT C 6 af 8.1.2005.

Domstolens dom (Anden Afdeling) af 23. november 2006 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-486/04) (¹)

(Traktatbrud — vurdering af visse projekters indvirkning på miljøet — nyttiggørelse af affald — anlæg i Massafra (Taranto) til produktion af elektricitet ved forbrænding af brændsel udledt af affald og biomasse — direktiv 75/442/EØF og 85/337/EØF)

(2006/C 331/09)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved M. van Beek, som befuldmægtiget, avocats A. Capobianco og F. Louis)

Sagsøgt: Den Italienske Republik (ved I. M. Braguglia, som befuldmægtiget, avocats M. Fiorilli og G. Fiengo)

Sagens genstand

Traktatbrud — tilsidesættelse af artikel 2, stk. 1 og artikel 4, stk. 1, stk. 2 og stk. 3, i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT L 175, s. 40), som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EØF af 3. marts 1997 (EFT L 73, s. 5) — anlæg til fremstilling af elektrisk energi ved forbrænding af affald og biomasse i Massafra (Taranto)

Konklusion

- 1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 1, 2 og 3, i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EØF af 3. marts 1997, idet den

— har fritaget anlægget i Massafra til forbrænding af brændsel udledt af affald og biomasse, der har en kapacitet på over 100 tons pr. dag, og som er omfattet af punkt 10 i bilag I til direktivet, fra proceduren til vurdering af indvirkningen på miljøet

- har vedtaget artikel 3, stk. 1, i dekret af 3. september 1999 fra ministerrådets præsident, benævnt »Retningslinjer og koordinerende bestemmelser til ændring og supplerung af de tidligere retningslinjer og koordinerende bestemmelser om anvendelsen af artikel 40, stk. 1, i lov nr. 146 af 22. februar 1994 om bestemmelser vedrørende vurderingen af indvirkningen på miljøet«, som ændrer litra i) og l), i bilag A til dekret af 12. april 1996 fra Republikkens præsident benævnt »Retningslinjer og koordinerende bestemmelser om anvendelsen af artikel 40, stk. 1, i lov nr. 146 af 22. februar 1994 om bestemmelser vedrørende vurderingen af indvirkningen på miljøet«, og som gør det muligt at fritage projekter for anlæg til nyttiggørelse af farligt og ikke farligt affald med en kapacitet på over 100 tons om dagen, som er omfattet af bilag I til direktivet, fra den procedure til vurdering af indvirkningen på miljøet, der er fastsat i direktivets artikel 2, stk. 1, og artikel 4, stk. 1
- har vedtaget artikel 3, stk. 1, i dekret af 3. september 1999 fra ministerrådets præsident, som fastsætter et uegnet kriterium for afgørelsen af, om et projekt, der er omfattet af bilag II til direktivet, skal vurderes hvad angår dets indvirkning på miljøet, eftersom kriteriet kan udelukke projekter, der har en væsentlig indvirkning på miljøet, fra en miljøvurdering.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.

(¹) EUT C 31 af 5.2.2005.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 23. november 2006
— Staatssecretaris van Financiën mod Joustra, B.F.
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Hoge Raad der Nederlanden — Nederlandene)

(Sag C-5/05) (¹)

(Fiskale bestemmelser — harmonisering af lovgivningerne — direktiv 92/12/EØF — punktafgifter — vin — artikel 7-10 — fastlæggelse af den medlemsstat, hvori afgiften forfalder — privatpersons anskaffelse til eget brug og til andre privatpersoners brug — transport til en anden medlemsstat ved en transportvirksomhed — ordning, der finder anvendelse i bestemmelsesmedlemsstaten)

(2006/C 331/10)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Staatssecretaris van Financiën

Sagsøgt: Joustra, B.F.

Sagens genstand

Anmodning om præjudiciel afgørelse — Hoge Raad der Nederlanden — fortolkning af artikel 7, 8 og 9 i Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed (EFT L 76, s. 1) — vin købt uden økonomisk vinding for øje i en medlemsstat af statsborgere i en anden medlemsstat og transporteret af et firma fra den sidstnævnte medlemsstat — punktafgifter betalt i den første medlemsstat

Konklusion

Rådets direktiv 92/12/EØF af 25. februar 1992 om den generelle ordning for punktafgiftspligtige varer, om oplægning og omsætning heraf samt om kontrol hermed, som ændret ved Rådets direktiv 92/108/EØF af 14. december 1992, skal fortolkes således, at direktivets artikel 7, og ikke dets artikel 8, finder anvendelse, når som i hovedsagen en privatperson, der ikke optræder erhvervsmæssigt og ikke handler med økonomisk vinding for øje, i en første medlemsstat til eget brug og til andre privatpersoners brug erhverver punktafgiftspligtige varer, der er overgået til forbrug i denne medlemsstat, og på egne vegne lader dem transportere til en anden medlemsstat af en transportvirksomhed, der er etableret i denne anden stat, således at punktafgifterne også opkræves i denne stat. I henhold til direktivets artikel 7, stk. 6, godtgøres punktafgifter, der er erlagt i den første stat, i et sådant tilfælde i henhold til direktivets artikel 22, stk. 3.

(¹) EUT C 69 af 19.3.2005.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 30. november 2006
— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod
Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-32/05) (¹)

(Traktatbrud — miljø — direktiv 2000/60/EF — manglende underretning om gennemførelsesforanstaltninger — forpligtelse til at vedtage en national rammelovgivning — foreligger ikke — ufuldstændig eller manglende gennemførelse af artikel 2, artikel 7, stk. 2, og artikel 14)

(2006/C 331/11)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved S. Pardo Quintillán og J. Hottiaux, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Storhertugdømmet Luxembourg (ved S. Schreiner, som befuldmægtiget, og avocat P. Kinsch)